

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2OboE/35/2013
Identifikačné číslo spisu:	6208204979
Dátum vydania rozhodnutia:	16.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Krajčovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6208204979.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnej: N. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. prechodne bytom O., o vymoženie pohľadávky 390,03 eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Exekútorského úradu Záhradnícka 62, Bratislava pod sp. zn. EX 6041/2008, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského sudu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012, sp. m. 1CoE/581/2012-55, takto

rozhodol:

Odvolacie konanie zastavuje.
P povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš uznesením z 28. 05. 2012, č. k. 5Er/2509/2008-22 exekúciu zastavil, oprávnenému uložil povinnosť nahradiť účelne vynaložené trovy exekúcie vo výške 39,83 eur súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil tým, že rozhodcovský rozsudok síce nadobúda účinky rozsudku súdu, ale zákonodarca upravil postup ako zabrániť, aby sa plnenie priznané arbitrom nevymohlo, ak zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal aj na smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná, vzhľadom na jej zaradenie do všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere, čo podľa súdu prvého stupňa spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Súd prvého stupňa v dôsledku toho považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú, priečiacu sa dobrým mravom, kde výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, a preto exekúciu s poukazom na § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 2 ZoRK zastavil a zaviazal oprávneného podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku na náhradu trov exekúcie vo výške 39,83 eur.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 19. 02. 2012, č. k. 1CoE/581/2012-55 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. Odvolací súd považoval vydané rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení za vecnej správne, aj keď čiastočne z iných dôvodov, pretože je preukázateľné, že zmluva o úvere, na základe ktorej vznikol zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným a bolo priznané plnenie rozhodcovským rozsudkom, je zmluvou spotrebiteľskou. Preto odvolací súd dodal, že sa na ňu vzťahuje úprava, týkajúca sa ochrany spotrebiteľa, upravená vnútroštátnou aj európskou judikatúrou, pričom odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa konštatoval, že predmetná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako taká je v zmysle § 53 ods. 4 OZ (§ 53 ods. 5 OZ v platnom znení).

K návrhu oprávneného na prerušenie konania odvolací súd uviedol, že je nepochybné, že vnútroštátny poriadok umožňuje riešenie aj takých sporov, ktoré vzniknú zo spotrebiteľských vzťahov v rozhodcovskom konaní podľa ZoRK. Preto odvolací súd považoval v danom prípade oprávneným navrhované predbežné otázky za zjavne neopodstatnené a irelevantné, a to aj vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, pričom podľa odvolacieho súdu ich prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na toto konanie. Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné predložiť oprávneným navrhované predbežné otázky Súdnemu dvoru EÚ, aby mohol rozhodnúť vo veci samej. S poukazom na § 36 ods. 5 Exekučného poriadku a § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p., preto návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejedanie vecí, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom

alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnej (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu odvolanie nie je prípustné.